

פרק יב

[פרשת תזריע] א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וַיִּלְדָּה זָכָר וְטָמְאָה שִׁבְעַת יָמִים כִּימֵי נֹדֶת דְּוֹתָהּ תִּטְמָא: ג וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יָמוּל בְּשָׂר עַרְלָתוֹ: ד וּשְׁלֹשִׁים יוֹם וּשְׁלֹשֶׁת יָמִים תִּשָּׁב בְּדָמֵי טְהָרָה בְּכֹל־קֹדֶשׁ לֹא־תִגַּע וְאֶל־הַמִּקְדָּשׁ לֹא תָבֹא עַד־מְלֵאת יְמֵי טְהָרָה: ה וְאִם־נִקְבָּה תֵּלֵד וְטָמְאָה שִׁבְעִים כְּנֹדֶתָהּ וּשְׁשִׁים יוֹם וּשְׁשֶׁת יָמִים תִּשָּׁב עַל־דָּמֵי טְהָרָה: ו וּבְמֵלֵאת | יְמֵי טְהָרָה לְבֹן אִו לְבַת תִּבְּרֵא כֶּבֶשׂ בֶּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה וּבֶן־יוֹנָה אוֹתָר לְחֹטְאֹת אֶל־פֶּתַח אֹהֶל־מוֹעֵד אֶל־הַכֹּהֵן: ז וְהִקְרִיבֹ לִפְנֵי יְהוָה וְכִפֵּר עָלֶיהָ וְטָהָרָה מִמִּקְרַדְמֶיהָ זֹאת תְּנֹרֶת הַיִּלְדוֹת לְזָכָר אִו לְנִקְבָּה: ח וְאִם־לֹא תִמְצָא יָדָהּ דֵּי שָׂה וְלִקְחָה שְׁתֵּי־תֹרִים אִו שְׁנֵי בָנִי יוֹנָה אֶחָד לְעֹלָה וְאֶחָד לְחֹטְאֹת וְכִפֵּר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן וְטָהָרָה: פ

פרק יג

א וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר:
ב אָדָם כִּי־יִהְיֶה בְּעוֹר־בְּשָׂרוֹ שָׂאת או־סִפְחַת
אֹו בְהֶרֶת וְהָיָה בְּעוֹר־בְּשָׂרוֹ לִנְגַע צָרַעַת
וְהוּבֵא אֶל־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן אוֹ אֶל־אֶחָד מִבְּנֵי
הַכֹּהֲנִים: ג וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַנֶּגַע בְּעוֹר־הַבָּשָׂר
וְשָׁעַר בַּנֶּגַע הַפֶּדָּ: | לָבֹן וּמְרֹאָה הַנֶּגַע עֵמֶק
מֵעוֹר בְּשָׂרוֹ נִגַע צָרַעַת הוּא וְרָאָהוּ הַכֹּהֵן
וְטִמָּא אֹתוֹ: ד וְאִם־בְּהֶרֶת לְבָנָה הוּא בְּעוֹר
בְּשָׂרוֹ וְעֵמֶק אֵין־מְרֹאָה מִן־הָעוֹר וְשָׁעֲרָה
לֹא־הַפֶּדָּ לָבֹן וְהִסְגִּיר הַכֹּהֵן אֶת־הַנֶּגַע שִׁבְעַת
יָמִים: ה וְרָאָהוּ הַכֹּהֵן בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְהִנֵּה
הַנֶּגַע עֵמֶד בְּעֵינָיו לֹא־פָשָׂה הַנֶּגַע בְּעוֹר
וְהִסְגִּירוֹ הַכֹּהֵן שִׁבְעַת יָמִים שְׁנִית: [שְׁנִי]
ו וְרָאָה הַכֹּהֵן אֹתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁנִית וְהִנֵּה
כֶּהָ הַנֶּגַע וְלֹא־פָשָׂה הַנֶּגַע בְּעוֹר וְטָהֲרוּ הַכֹּהֵן
מִסִּפְחַת הוּא וְכַבֵּס בְּגָדָיו וְטָהַר: ז וְאִם־פָּשָׂה
תִּפְשָׂה הַמִּסִּפְחַת בְּעוֹר אַחֲרַי הֲרֹאתוּ
אֶל־הַכֹּהֵן לְטָהֲרָתוֹ וְנִרְאָה שְׁנִית אֶל־הַכֹּהֵן:
ח וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה פָּשְׂתָה הַמִּסִּפְחַת בְּעוֹר
וְטִמָּאוּ הַכֹּהֵן צָרַעַת הוּא: פ ט נִגַע צָרַעַת כִּי
תִּהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבֵא אֶל־הַכֹּהֵן: י וְרָאָה הַכֹּהֵן
וְהִנֵּה שָׂאת לְבָנָה בְּעוֹר וְהִיא הַפֶּכָה שָׁעַר לָבֹן
וּמְחִית בָּשָׂר חֵי בְשָׂאת: יא צָרַעַת נוֹשֶׁנֶת הוּא
בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ וְטִמָּאוּ הַכֹּהֵן לֹא יִסְגְּרוּ כִּי טִמָּא

הוא: יב ואס-פרוח תפרח הצרעת בעור
וכסתה הצרעת את כל-עור הנגע מראשו
ועד-רגליו לכל-מראה עיני הכהן: יג וראה
הכהן והנה כסתה הצרעת את-כל-בשרו
וטהר את-הנגע כלו הפך לבן טהור הוא:
יד וביום הראות בו בשר חי וטמא: טו וראה
הכהן את-הבשר החי וטמאו הבשר החי
טמא הוא צרעת הוא: טז או כי ישוב הבשר
החי ונהפך ללבן ובא אל-הכהן: יז וראהו
הכהן והנה נהפך הנגע ללבן וטהר הכהן
את-הנגע טהור הוא: פ [שלישי] יח ובשר
כיהיה בו-בערו שחין ונרפא: יט והיה
במקום השחין שאת לבנה או בהרת לבנה
אדמדמת ונראה אל-הכהן: כ וראה הכהן
והנה מראה שפל מן-העור ושערה הפך לבן
וטמאו הכהן נגע-צרעת הוא בשחין פרחו:
כא ואם | יראה הכהן והנה אין-בה שער
לבן ושפלה איננה מן-העור והיא כהה
והסגירו הכהן שבעת ימים: כב ואס-פשה
תפשה בעור וטמא הכהן אתו נגע הוא:
כג ואס-תחתייה תעמד בהרת לא פשתה
צרבת השחין הוא וטהרו הכהן: ס